

ВЛАДИМИРЪ ВАСИЛЕВЪ

Спрешъ се. Гледашъ го отпредъ.
Гледашъ символъ на естетъ.

Зеръ по всѣки въ насъ въпросъ
пъха естетиченъ носъ.

Взрешъ се следъ това отзадъ—
гледашъ фирма : ^{сма}адвокатъ. . .

Мине мигъ. Промѣня ликъ.
Вземе поза на критикъ.

Духне вѣтъръ, съсне смокъ,
той просъска въ „Златорогъ“.

Златорожци — безъ грѣбнакъ—
следъ редактора сж въ кракъ.

Влѣзешъ въ операта. Спрешъ—
въ него гледашъ щешъ не щешъ.

За директоръ питашъ тамъ,
той изпъчи се безъ срамъ.

Смѣтнешъ сбора — дефицитъ,
той усмихна се честитъ. . .

Ето ви единъ портретъ,
просто, отъ натура снетъ.